

Борђе СИМИЋ

КРУПАН КОРАК КА ПУНОЈ АФИРМАЦИЈИ

Поводом изложбе Милорада Маравића у Паризу

Не познајем ниједног, али претпостављам да је сан сваког француског сликара који живи ван Париза да своје стваралаштво, макар једанпут у животу представи париској публици.

Сањати такав сан, а живети у Краљеву спада већ, по свој прилици, у домет фантастике. Јер у сновима »провинцијских« сликара нашег поднебља изложба у Београду је крај амбиција.

Због тог провинцијског комплекса ретко ко се и усуди да покуша, не знајући при том да је у том белом свету квалитет понуђених дела једино мерило вредности и једина референца за добијање шансе макар и у најмањој галерији.

На срећу, постоје и они који верују у себе а о једном од таквих сликара је овде реч. О Милораду Маравићу, краљевачком сликару чија изложба управо траје у галерији »La source« у Паризу.

Маравић је у овој галерији изложио двадесет пет акварела и осам слика рађених техником уља на платну.

Сликарска авантура Милорада Маравића траје већ дуже од три деценије. У том раздобљу, у стваралаштву овог уметника, познаваоци његовог дела лако ће препознати поједине фазе, пратећи његов развој и сазревање од интересовања за пејзаж (у почетку), до геометријске апстракције која карактерише садашњи тренутак.

Маравић црта, негује повремено технику пастел, излаже своја платна на бројним самосталним и свим значајнијим групним изложбама у нашој земљи, али од најранијих (гимназијских) почетака његова најомиљенија техника је била и остала акварел.

У непосредности сликања разводњеним пигментом на папиру, брзини и максималној концентрацији лежи велики изазов, поткрепљен такође огромним традицијама (Кина, Египат, Јапан), но пошто се у добром акварелу управо показује у најбољем могућем светлу суштина сликања, у њему се и данас, са несмањеном страшћу и интересом испољава креативност многих уметника, без обзира да ли су то њихове дуготрајне, или пак средишње преокупације.

Акварел тражи комплетног ствараоца, велики рад, мајсторство из-
раза. Код ове технике грешке се не праштају, нема брисања ни накнадне
дораде. Акварел настаје брзо, у једном даху, резултат је тренутне
инспирације, тек кратки тренутак лирског расположења, попут неколико
стихова надахнутог песника.

Маравић се тематски везује за пејзаж, за природу тај неисцрпни
резервоар инспирације уметника, коме се многи често враћају.

Занатски добро изведени, композиционо и колористички такође,
Маравићеви акварели сведоче о великом искуству и свој озбиљности
којом овај уметник приступа раду на свакој слици, па било да је то тек
мала сликовна белешка или студиозно рађен предео у већем формату.

Снагом концентрације, апстрахујући небитне детаље, Маравић сво-
ди предео на најбитније карактеристике (облик и боја) преносећи нам не
предео као такав, већ свој интимни утисак о њему.

И на крају, поводом париске изложбе можда је најбоље навести
мишљење нашег познатог »париских« сликара Ђорђа Ивачковића, изре-
чено приликом отварања: »Маравићу, морате бити веома задовољни,
нико од нас овде није почео овако добро«.

То нас односи се на сликаре који већ деценију две живе и раде у
Паризу. Дакле, на Даду Величковића, Поповића, Михаиловића, Шобаји-
ћа, Ивачковића.

